

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»
(Рим. 1:16)

№7 (94)
ЛИПЕНЬ
2012 РОКУ

РІВНОВАГА

**Михайло
Паночко**
Старший єпископ
ЦХВЕУ

У світі існує баланс. Як тільки в людини не стане, скажімо, ноги, вона не зможе йти рівно, буде кульгати. Якщо хоч на п'ять сантиметрів підрізати птасі крило, вона вже не полетить.

СТ. 4

НА ЖИТОМИРЩИНІ ПРОХОДИТЬ XV ФЕСТИВАЛЬ МОЛОДІ ЦХВЕУ

Більше трьох тисяч молоді Церкви Християн Віри Євангельської України зібралися 5 липня 2012 року в молодіжному таборі «Юність» на Житомирщині поблизу м. Малина на щорічний молодіжний форум.

Цього року відзначається ювілей – минає 15 років з дня відкриття першого національного молодіжного з'їзду. Щоправда, сюди приїждять не лише українці, а й чимало гостей з-за кордону: Росії, Білорусі, Литви, Польщі, Німеччини, США та багатьох інших країн.

СТ. 2

МІСІЯ ВАРНАВИ

Майкл Готт
Директор місії Michael Gott
International, США

Головне завдання Місіонерської асоціації Майкла Готта – благовіст за допомогою проведення професійного двотижневого курсу розмовної англійської мови. Їхня стратегія полягає в тому, щоб запропонувати людям те, що вони бажають, а дати те, що їм потрібно, – Ісуса!

СТ. 3

ДІМ, ЯКИЙ ЗБУДУВАВ БОГ

«Ось дім, який збудував Джек...» Вам не доводилось задумуватися, про що цей вірш? Правильно! Тут і думати ні про що. Вірш — про дім, який побудував Джек. Це очевидно: у півсотні рядках дім цей згадується дев'ять разів.

СТ. 6

НЕ БІЙСЯ!

У житті немало причин для страху. Хтось боїться висоти, а хтось — темряви, хтось — втратити роботу, а хтось — зубожіти, хтось боїться вмерти, а хтось — жити.

СТ. 5

21-й розділ Євангелія від Матвія не вписується в наше звичне уявлення про Ісуса. Ми звикли уявляти його з розпростертими руками. Розпростертими назустріч всім стражданим, обтяженим і спраглим спокою. Розпростертими, щоб обняти і благословити дітей, котрих є Царство Небесне. Розпростертими вздовж поперечного бруса Хреста, на якому Він відкупив вину всіх грішників. Нам до серця образ доброго Ісуса — Ісуса, що закликає, а не відкидає чи переслідує. Але Євангеліє має для нас сюрпризи.

Спочатку Ісус, як довгоочікуваний Месія, подібно до Соломона, колись помазаного на царство поза містом (1 Цар. 1:33-40), триумфально в'їхав у Єрусалим. Зворохобилося все місто, питаючи: «Хто це такий?». Але, замість того, щоб, покаравши ворогів і вигнавши противників, сісти на престолі, Пророк із Назарета вирушає до храму і влаштовує там скандал.

Кому заважали ці грошоміни? Не у святині вони торгували! У зовнішньому дворі, дворі поган. Погани були не проти — їх там взагалі не було; а всім віруючим — велика користь. Адже прийдеш в храм, приведеш найкращого барана для жертвоприношення, а священник у нього яку-небудь ваду знайде — що робити? А тут, дуже до речі, можна безпосередньо на місці придбати схвалену сертифіковану тварину. Чи, скажімо, грошове приношення або храмовий податок. На всіх грошах, що мають офіційний обіг в імперії, зображені ідоли домів поганських. Такі гроші нечисті за визначенням. Та що там поганські гроші — у шекелях впевненості нема! Можливо,

ДОПОКИ НЕ СУДИШ?

вони також нечисті? Можливо, ними розплачувались за ідоложертовне м'ясо чи вино? Чи — за вбивство? Чи — за зраду? А тут, знову ж, дуже до речі, можна обміняти нечисті гроші на чисті. Причому, за непоганим курсом. Нікому від цього ніякої шкоди, сама лише користь. А вже яка користь для самих грошомінів! Усі задоволені — лише тесляр-провінціал бунтує.

А далі — більше. «А вранці, до міста вертаючись, Він зголоднів. І побачив Він при дорозі одне фігове дерево, і до нього прийшов, та нічого, крім листя самого, на нім не знайшов. І до нього Він каже: «Нехай плоду із тебе не буде ніколи повіки!». І фігове дерево зараз усохло» (Мт. 21:18-19). Звідки на ньому взятися плоду? Березень місяць! Чи Той, Хто створив фігове дерево, не знає, коли пора врожаю?

Не дивно, що після всього цього до юдейського Царя, що так ним і не став, «поприходили первосвященники й старші народу... й сказали: «Якою Ти владою чиниш оце? І хто Тобі владу цю дав?» (Мт. 21:23). І хоч нам, що знаємо продовження історії, відповідь на це запитання відома, легше від цього не стає, адже це — єдиний розділ, де Ісус користувався як Своїм правом, так і Своєю надприродною силою не для цілювання.

Відповідь у тому, що Господь справді зацарював! Жителі Єрусалима, які кричали «Осанна Сину Давидовому!», цим визнали за Ним царські права, бо саме в цьому був обов'язок царя щодо народу: «осанна» — тобто спаси, визволи, принеси мир, зміни хід історії. І новина про прихід царя, здатного на таке, називалась «євангелієм», тобто доброю, радісною новиною. Так, напис дев'ятого року нашої ери, знайдений в Прієні (узбережжя Малої Азії) і присвячений сходженню на престол в 31 році до Р. Х. першого

римського імператора Августа, яке поклало кінець затьняжній громадянській війни, проголошував: «Провидінню, що турботливо і мудро влаштовує все наше життя, було бажано визначити втіленням всіх людських досконалостей Августа, обдарувати його доброчинствами, щоб він своїми трудами міг ошчасливити інших людей, і послати в ньому спасителя нам і нашим нащадкам, щоб він поклав кінець війні і встановив повсюди новий порядок... народження бога (Августа) принесло в світ радісну новину...»

Отож, Добра Новина наяву — Цар зацарював. А перше, що всякий цар чинить, коли зійде на трон, — звершує суд. І починається суд не де-небудь, а з царського дому, при дворі. Так чинили всі царі включаючи Августа, Давида і Соломона. Так чинить і Ісус. Тільки дім його виявився іншим, не тим, що очікували — не палацом, а храмом.

Ісусу як нікому іншому було відомо, що нині не пора врожаю і даремно шукати плодів. Але, проклинаючи фігове дерево, покрите самим лише листям, Він попереджує Свій народ; час суду настав.

Справді, яких плодів можна очікувати від світу, враженого гріхом? Але до Ізраїлю, до вибраного фігового дерева, у Господа особливі вимоги! Ізраїлю належало бути Божим проповідником. Він повинен був нести світло тим, хто живе у темряві, Слово Боже — тим, хто не знає Бога. Початковою метою, до котрої Бог призначив нащадків Авраама, було повернути через них до Себе всі народи. Буйна крона храмових служінь, догматичних шкіл, побутових правил і настанов — усе свідчило про достатню зрілість Ізраїлю для плодоношення.

Пора вже наповнюватися житницям достатком і точилим переливатися новим

вином! Дім Господній повинен стати домом молитви для всіх народів! Двір поган, Божя житниця, повинен бути наповнений плодами. А він порожній. Але замість того, щоб задаватися питанням, як наповнити його для користі Церкви, народ Божий вирішує, як краще використати порожнє місце для власної користі, порозби́ницьки присвоюючи те, що «погано лежить». І якщо якого-небудь поганина, як вельможу-ефіопа, все ж випадок заносить туди, він бачить потайну кімнату, на стінах котрої зображені всякі ідоли дому Ізраїлевого, а посеред кімнати стоять сімдесят старших дому Ізраїлевого, і в кожного в руці своє кадило, і густа хмара кадіна здіймається вгору. Люди, як і раніше, приходять в дім Божий, бажаючи споглядати славу Божу, а замість цього бачать лише саморобний дим, що роздмухується з саморобних кадил.

Ми, народ Божий, робимо чимало потрібних і корисних речей. Ми постійно зайняті різноманітними служіннями. Але кожного разу нам треба випробовувати себе: чи справді це те, чого очікує від нас Господь, а чи це крона на безплідному фіговому дереву? Чи справді ми служимо Богові, а чи ідолам церкви, котрі останнім часом все менше відрізняються від ідолів віку цього: політичні ігри, здоров'я, добробут і т. д. Що відчувають у нашій присут-

ності колеги по роботі, сусіди або близькі нам люди — присутність Божу чи саморобний дим із саморобних кадилниць? Чи захочеться людині, яка сидить поруч в маршрутці, розділити з нами радість спасіння в Христі? Якщо зайдуть до нас ефіоп, євнух, гомосексуаліст, наркоман, екстреміст, бомж — чи знайдуть вони відповідь на свої запитання? Чи, побачивши лише перейнятість людськими ідеями, вченнями, ритуалами і традиціями, так й підуть у подиві — як я можу розуміти, якщо хтось не навчить мене?

Часом, відчуваючи беззаконня з боку невірних, хочеться вигукнути: допоки, Владико Святий та Правдивий, не судиш і не мстиш жителю землі? А Господь довготерпить нам, не бажаючи, щоб хтось загинув, чекаючи, щоб всі прийшли до покаяння. Він прагне бачити всіх у Своїх житницях. Він зволікає із судом через милість — не тільки до невірних, але й до нас, віруючих. Бо належить початися суду з дому Божого, і не хочеться у відповідь на «Чи не Твоім Іменем?» почути: «А хіба ми знаємо!».

Засохле фігове дерево — попередження нам, його народів. Господа радує зеленюча крона нашої релігійності — достаток листя свідчить, що ми досить зрілі, щоб плодоносити. Але шукає Господь саме плоду.

ПІДКОРЯЙМО ВЕРШИНИ

Б'янка Росчайлд мала всі причини бути озлобленою. Їй минуло 16 років, коли почалася Друга світова війна. Через шість років виявилось, що вона — єдина, хто вижив з усієї її сім'ї. Усі інші загинули в концтаборах.

Вона дуже постраждала під час однієї з облав: поламані ребра і рука, скалічена нога і пошкоджена спина — результат побоїв. Через це їй довелося носити спеціальний корсет.

Під час повітряного нальоту Б'янка вибігла на вулицю, молячись про те, щоб загинути. Залишившись живою, дівчина захотіла дізнатися про наміри Божі стосовно свого життя.

Незабаром в одній із книг вона прочитала: «У нас є право радіти тому, що ми можемо давати, а інші можуть одержувати. Ми можемо ділитися матеріальними благами, надавати моральну підтримку, ми можемо по-дружньому слухати і, найголовніше, — дарувати любов».

Б'янка усвідомила, що в неї є вибір. Вона могла все життя, що залишилось, жаліти себе, леліючи дух ненависті і гіркоти, або ж вибрати дорогу любові і доброти — забуваючи про себе, звертати увагу на потреби інших.

Тієї ночі вона молилася: «Дорогий Господи! Допоможи мені пройти через це тяжке випробування, і я обіцяю присвятити своє життя щирому служінню любові».

Після війни вона емігрувала до США і поселилася в одному із кварталів Сан-Дієго. Саме там вона знайшла застосування дару любові. Більшість мешканців того району були людьми літніми, які потребували маленьких промінчиків сонця і радості. Коли хто-небудь хворів, Б'янка посилала йому яскраву листівочку з побажаннями одужання. Підпис був незмінним: «Сонячна леді». Десятки людей отримували листівки від цієї жінки з сонячним ставленням до життя.

Сусідка поділилася своїми враженнями про Б'янку: «У неї щось негаразд зі спиною, але це ніколи не впливає на щасливий стан її духа».

Б'янка Росчайлд для багатьох стала прикладом щасливої, позитивно налаштованої жінки, здатної подолати негативні емоції.

Чому ми так часто збиваємося з курсу? Що заважає нам, віруючим людям, бути щасливими, позитивно налаштованими?

Негативні емоції є тими вітрами, які збивають нас з курсу. Сімейні проблеми, труднощі на роботі, проблеми зі здоров'ям чи з дітьми намагаються наштовхнути наш корабель на скелі і розбити його. Подібно до нафтового танкера, що сів на міліну, ми розриваємося від тривоги, виплескуючи озлобленість і погані слова.

Що ми повинні знати, щоб зберегти позитивний курс незалежно від тяжких обставин, що виникають на нашій дорозі?

Перше. Бог розуміє наші відчуття. Ісус справді відчуває те, що відчуваємо ми. Люди можуть не розуміти нашу внутрішню боротьбу, але Він все розуміє. «Бо ми маємо не такого Первосвященника, що не міг би співчувати слабостям нашим, але випробуваного в усьому, подібно до нас, окрім гріха» (Євр. 4:15).

Його любляче серце зворушує наші печалі. Ніщо не сховається від погляду Небесного Отця, Котрий з розумінням відзивається на все.

Друге. Тісний зв'язок з Богом допомагає позбутися негативних емоцій. «Щоб радість вчинити сionським жалобникам, щоб замість попелу дати їм оздобу, оливу радості замість жалоби, одержу хвали замість темного духа!» (Іс. 61:3).

Ісус має бальзам для кожної душевної рани. Він може подарувати нам радість під час депресії і втихомирити наш біль. Він може дати нам любов, коли ми відчуваємо ненависть, і полегшити нашу гіркоту. У Ньому ми знаходимо надію в мить відчаю і одержуємо підтримку, якої потребуємо через низьку самооцінку.

Третє. Бог може задовольнити наші емоційні потреби. «А мій Бог нехай надолужить вашу всяку потребу за Своїм багатством у Славі, у Христі Ісусі» (Фил. 4:19). Бог дарує нам силу, щоб ми могли вистояти перед труднощами, і дає можливість відпочити від напруженого життя.

Четверте. Почуття йдуть за діями. Не концентруйтеся на проблемах. Що б ви не відчували, поведіться так, ніби ви вже одержали перемогу. Нехай це буде виявом не самовпевненості, а віри в Бога, Котрий допомагає вам. Почуття впевненості і радості прийде вслід за вашими діями.

З Божою допомогою ми можемо замінити свої негативні емоції позитивними і зрощувати віру, тобто те, чого шукатиме Син Божий, коли повернеться за нами на землю.

За книгою Дороти Воттс «Я можу підкоряти вершини».

НА ЖИТОМИРЩИНІ ПРОХОДИТЬ XV ФЕСТИВАЛЬ МОЛОДІ ЦХВЕУ

«Переможець успадкує все!» — цього року саме такий девіз заходу став провідним тематичним напрямком зустрічі.

На церемонію урочистого відкриття, що проходила 5 липня, були запрошені представники Верховної Ради України, Міністерства культури України, Відділення релігієзнавства Інституту філософії імені Г. С. Сковороди, Житомирської обласної і Малинської районної державних адміністрацій, представники іноземних делегацій, духовенство ЦХВЕУ та інших конфесій.

У програмі з'їзду — богослужіння, навчальні лекції, дискусії, тематичні секції,

круглі столи, а також мистецькі, музичні і спортивні заходи. У рамках заходу передбачені презентації соціальних, благодійних, місійних проєктів та організацій, які діють у Церкві. Особливим очікуванням є відкриття Міжнародного місіонерського центру, що є спільним проєктом церков України та Південної Кореї.

За словами організаторів форуму, головна його мета — поширення християнських цінностей, формування морально-етичного світогляду та пропагування практичного християнства серед української молоді.

«Кожного дня молодь відвідуватимуть досвідчені служителі, так би мовити, ветерани віри з різних областей України, щоб поділитись досвідом переможного життя з Богом в різних умовах та у різні часи. Крім того, зважаючи на те, що це вже XV з'їзд, ми хочемо поділитися спогадами про досягнення Церкви в історичній ретроспективі та зробити акцент на той потенціал, який закладений у майбутньому поколінні, аби воно успадкувало усі Божі благословення», — зазначив голова оргкомітету Богдан Левицький.

Пресс-служба ЦХВЕУ.

МІСІЯ ВАРНАВИ

Програма Michael Gott International заснована на відкритості й прозорості, щоб люди не почувалися обманутими. І це важлива частина загального підходу в цьому проекті благовісту.

Майкл Готт готує за рік від 10 до 12 місіонерських команд, які працюють в Україні, Молдові, Польщі, Кубі й Марокко. Загалом з 1990 року проведено більш ніж 200 євангелізаційних шкіл англійської мови.

У червні команда місіонерів з Америки побувала в Івано-Франківську. На курси зареєструвалися понад 600 іванофранківців. Місцева Церква ХВС надала місії необхідні для проведення занять приміщення.

Пропонуємо вашій увазі проповідь Майкла Готта, проголошену на зібранні в Івано-Франківську. Вона може стати потужним закликом до особистої євангелізації для всіх віруючих людей.

Майкл Готт

Директор місії Michael Gott International, США

люди, яких він переслідував, стали для нього підтримкою. А люди, з якими він раніше переслідував віруючих, намагалися його вбити.

Отож християни з Дамаска сказали, що йому тут залишатися небезпечно. І він вирушив до Єрусалима, щоб зустрітися з керівництвом Церкви і сказати: «Я тепер один із вас. Я теж навернувся до Ісуса Христа».

І після цього починаються події з процитованого на початку тексту з Дій святих апостолів.

Дев'ятий розділ Дій розповідає найдивовижнішу історію про навернення в християнство. Ісуса прийняв найбільший ворог християнства. Це виглядало просто неймовірно.

І це справді було чудо, тому що кожне навернення до Бога – це чудо. Коли ми говоримо про чудеса, то зазвичай маємо на увазі події, коли хтось сліпий раптово прозрів, або глухий раптово став чути. Але насправді найбільше чудо – це коли людина навертається до Христа. І кожен справжній християнин вірить в чудеса, тому що кожне навернення – це чудо.

Таким чудом було і навернення Павла. Минуло всього кілька днів – і він вже проповідував. Причому проповідував потужно. Але коли він повернувся до Єрусалима, усі почали казати: це неможливо. Навіть віруючі не вірили, що таке могло статися. «Напевне, це пастка. Він хоче пробратися всередину Церкви, щоб розвідати, хто є хто і зсередини знищити християн. Така людина просто не могла навернутися».

Павла боялися. Перед ним не відкривалися. Я знаю такі церкви, де з великою підозрою ставляться до людей, які покалися. Де не вірять, що люди справді хочуть стати послідовниками Христа і не виявляють ніякого зацікавлення в нових людях. І цим самим кажуть: нам не потрібні нові люди.

Саме це сталося з Павлом. «Нам не треба такого віруючого. Нам не треба, щоб він приходив на наші зібрання». Але знайшовся один чоловік – слава Богу, що такий знайшовся. Звали його Варнава. І цей Варнава знайшов Павла і сказав, що вірить в його навернення. І «взяв його та й привів до апостолів, і їм розповів, як дорогою той бачив Господа, і як Він йому промовляв, і як сміливо навчав у Дамаску в Ісусове Імення» (Дії 9:26-27).

На хвилюк звернімо свої погляди у минуле: молода громада після дня П'ятидесятниці переживає надзвичайне зростання. Але росте не лише громада – зростає і число її ворогів. Так є і до сьогодні – діло Христове має немало ворогів і Церква переживає гоніння. У багатьох країнах світу члени Церкви віддають життя за Ісуса Христа.

І так було з самого початку. Чоловік, який розпалював ненависть до перших послідовників Ісуса Христа, походив з Тарсу, і звали його Савл. Він ненавидів християн і робив все що міг, аби зруйнувати Церкву. Він хотів зупинити діло Христове. Він вирушив з Єрусалима до Дамаска, бо почув, що там є християни, і мав намір ув'язнити їх.

Ми всі знаємо, що сталося з ним на шляху до Дамаска. Ісус Христос зустрів його на тому шляху, Павло впав і осліп на деякий час. Він дістався до дому на вулиці, що звалася Прямою. У сучасному Дамаску досі можна пройти цією вулицею.

Бог послав до нього Свого посланця, і сліпота пройшла. Його охрестили. А далі він почав проповідувати. І що відбулося? Він проповідував з таким помазанням, у такій силі Святого Духа, що

тому собі: коли востаннє ви вийшли з зони свого комфорту, щоб підтримати новонаверненого, послужити йому підбадьоренням. Коли востаннє приводили нову людину в церкву? А якщо й привели – як ці люди почувалися в церкві? Вони почуватимуться чужими, якщо для них не знайдеться Варнави. Не знайдеться того, хто підійде до них і подякує за те, що вони наважилися прийти. І скаже, що любить їх любов'ю Ісуса Христа.

Я закликаю вас до служіння Варнави. Чи готові ви стати такими для людей, що вперше прийшли до вас?

Вернімося ще раз до навернення тарсянина Савла. По-людському воно видавалося неможливим. Іноді наша людська логіка переважає над нашою вірою. Але ми повинні вірити в неможливе, якщо ми справді віруючі. Натомість ми часто говоримо так, як невіруючі люди. Ми не віримо, ми сумніваємося. Говоріть слова віри, довіряйте Богові з глибини свого серця.

Уявімо церкву в Єрусалимі. Іде зібрання. І от хтось каже: «Ану, будемо молитися за навернення Савла із Тарса». А йому відповідають: «Та ти що. Навіщо молитися за те, що просто неможливо. Це марна трата часу».

Таке часто буває і з нами. Люди, які мають вірити Ісусу, сумніваються в тому, що обіцяв Господь, негативно ставляться до Його обітниць. І це закликає на церкву Божий суд.

Довіртеся Богові, повірте, що Він може здійснити неможливе. Проявіть віру, яка говорить: «Мій Бог може все».

Навернення Савла виглядало просто неможливим. Але, слава Богу, це сталося. Він зустрівся з Христом. І нам треба вірити, що Бог може зробити неможливе.

В історії Америки є один приклад. У XIX столітті жив видатний євангеліст Муді. Він проповідував в час, коли ще не було підсилювачів. Але він щодня звертався до тисяч людей – не лише у США, а й у Британії. Мільйони людей почули з його вуст звістку Євангелія. Це був найвідоміший з усіх євангелістів США.

А покався він ось як. У взуттєвий відділ магазину, де працював молодий Муді, прийшов вчитель недільної школи і розповів про Ісуса, а потім запропонував прийняти Господа як Спасителя. Вони помолилися, а потім той вчитель запросив Муді до церкви. Муді пішов, і коли з ним поспілкувалися служителі, то не повірили, що він дійсно покався. Цілий рік він витратив на те, щоб переконати церкву, що він навернувся до Христа. Аж після цього він став проповідувати. І проповідував так погано, що йому казали сідати і за кафедру більше не ставати.

Лише згодом він став найкращим євангелістом в Америці. Чому? Бо поруч були люди, які його підтримали. А що було б, якби таких людей не знайшлося?

Повернімося до Павла. Через нього Бог залишив нам половину Нового Заповіту. Але що було б, якби в потрібний час не знайшлося Варнави? Якби він, розчарований після зустрічі з апостолами, пішов геть? Не знайдеться проповідника, який би не цитував слова апостола Павла. А самого Павла на початку мало не вигнали з церкви. Слава Богу, що знайшовся Варнава.

Кожен з нас може стати для когось таким Варнавою. Якби не було Варнави, не було б і Павла. У Біблії немає жодного послання Варнави. Він взагалі зникає зі сторінок Писання. Але якби не він, ми не мали б апостола Павла.

Павло був вбивцею християн, а потім став апостолом. Тому не кривімося, коли в церкву придуть наркоман, або повія, або бомж – Ісус може їх змінити. Але цього не станеться, якщо в церкві не буде Варнави. Уся церква має стати громадою Варнава. Треба молитися за нових людей, підтримувати їх і говорити їм: «Я вірю, що Бог може змінити твоє життя. Дозволь Йому доторкнутися до тебе. Я люблю тебе, церква тебе любить, а найголовніше – тебе любить Ісус».

Нам потрібні Варнави, які будуть ридати за цими людьми, підтримуватимуть їх, віритимуть в їхні зміни, кликатимуть до Христа. Як не будуть розчаровуватися, здаватися і відмовлятися.

Станьте церквою Варнава. Ім'я «Варнава» в перекладі означає «син потіхи». Станьте такими людьми потіхи. Без Варнава церква не може зростати.

Скільки з тих, хто прийняв хрещення в вашій церкві, перестали відвідувати зібрання? Чи знаєте ви, чому? Може, у них виникли якісь проблеми. Може, проти них повстала сім'я. Чи став хтось для них Варнавою? Чи підійшов до них не з осудом, а з любов'ю, щирістю, слізьми і сказав: «Почнімо все знову».

Господи, зроби нас церквою Варнава, синами потіхи, дай нам в серце бажання служити тим, хто розчарувався, допоможі любити тих, хто відійшов від Тебе. Здійсни в нас Свою роботу, зроби лагідними і добрими людьми, здатними підтримувати інших.

ЦХВСУ звернулася до Президента з відкритим листом

Зважаючи на напружену ситуацію, що складається навколо мовного питання, Церква Християн Віри Євангельської України разом з іншими християнськими конфесіями звернулася до Президента України з відкритим листом.

Президенту України Януковичу В. Ф.

Вельмишановний Вікторе Федоровичу! Ми, керівники Церков і релігійних організацій України, не можемо залишитися осторонь у той час, коли стрімко зростає протистояння у суспільстві навколо мови. Ще у 2006 р. ми висловлювали свою принципову позицію: мовні питання як основоположні для суспільства і державності не повинні ставати предметом політичних спекуляцій. Незмінність своєї позиції ми підтвердили і нещодавно, коли політизація мовного питання знову різко загострилася.

З жалем вимушені відзначити – до нашого голосу не прислухалися. 3 липня 2012 р. суперечливий мовний законопроект було оголошено прийнятим Верховною Радою України. І ми знову стали свідками того, як мовне розділення, посилене політичним протистоянням, поглиблює суспільний розкол і розхитує основи української державності.

Усім очевидно, що мовна тематика різко поляризує українське суспільство, тому будь-які принципові зміни у цій сфері повинні бути точними і виваженими – як дії лікаря, основним правилом якого є: «Не нашкодь!».

У таких умовах наймудріше – підтримувати розумну рівновагу між державним статусом української мови і забезпеченням мовних прав національних меншин. Відсутність такої рівноваги, а особливо відверте й принципове небажання її досягти ведуть лише до ескалації суспільного протистояння, ділить громадськість на ворогуючі табори, ослаблює державу.

Мир у суспільстві та між людьми – духовна цінність, яку шанують всі релігійні традиції. Саме тому ми щодня молимося про мир в Україні та робимо посильний громадянський внесок у його розбудову, в тому числі міжконфесійною співпрацею.

Саме тому ми відчуваємо обов'язок сказати: те, що зараз відбувається, – це шлях у прірву, шлях до громадянського конфлікту і розвалу держави. Бачачи це, ми закликаємо всі сторони протистояння: «Зупиніться!».

Вельмишановний Вікторе Федоровичу! Ви – Глава держави і Президент для всієї України. Тому в цей відповідальний, навіть історичний момент на Вас лягає обов'язок дати поштовх до розв'язання цього конфлікту.

Ми наполегливо закликаємо Вас не підписувати вибухонебезпечний мовний законопроект, накласти на нього вето і повернути до Верховної Ради для справжнього повноцінного розгляду та вироблення збалансованого рішення.

Ми закликаємо Вас стати ініціатором загальнонаціонального суспільного і фахового діалогу навколо мовної проблематики. Саме його підсумки повинні лягти в основу принципово нового законопроекту, який справді забезпечить розвиток збалансованої мовної політики в Україні. Такої політики, яка одночасно захищатиме державний статус української мови і сприятиме розвитку і функціонуванню мов національних меншин.

І нехай мудрість від Бога допоможе Вам прийняти правильне рішення!

З повагою

Михайло Паночко.
Старший єпископ Церкви Християн Віри Євангельської України

Якщо не відбалансувати колесо в автомобілі, воно розіб'є підшипники, буде розбивати тяги, і на рівній дорозі може статися аварія.

Бог заклав у наш організм механізми, які відрегулюють температуру тіла, і навіть у спеку температура здорової людини – 36,6 градуса.

Багато інших речей засвідчують, наскільки важлива рівновага в земному житті. Але не менш важлива вона і в житті духовному. Багато людей починали добре, починали гарно, але до кінця не дійшли, втрачали рівновагу.

Вратити духовну рівновагу дуже легко. У 73-му псалмі написано про людину, яка втратила рівновагу. Це чудовий псалом, там висловлені думки мільйонів людей. І сьогодні є люди, які переживають болі так само, як переживав Асаф. Він втратив рівновагу і мало не впав.

Чому, Асафе? Хіба ти не віруючий? Віруючий. Хіба ти не знаєш, що є Бог Ізраїлів? Знаєш. Але те, що ти бачиш, збиває тебе. Ти хитаєшся, ковзаєш у думках, мов на льоді.

«Бо не мають страждання до смерті своєї, і здорове їхнє тіло, на людській роботі нема їх, і разом із іншими людьми не зазнають вони вдарів. Тому то пиша їхню шию оздоблює, зодягає їх шата насилля, вилазять їм очі від жиру, бажання їхнього серця збулися...» Де правда? І це ударяє по серцю праведника.

Цей приклад з Асафом Господь дав, щоб ми пам'ятали, що в земному житті бувають речі, які люди можуть збити з рівноваги. Ніхто з нас, сестри і брати, не застрахований від дисбалансу. Бог створив людей збалансованими, врівноваженими. Адам в раю був веселий, задоволений, щасливий – у мирі з Богом, з природою. Тиша, благодать, чистота, праведність, усе просто ідеально. Кропива не жалить, будяки не ростуть, хижаків не водяться, ніхто не старіє, мороз не облікає, спека не мучить... Нам навіть важко уявити атмосферу, яку Бог створив для Адама і Єви. Навіть одяжі їм не потрібно, усе збалансовано – у душі, в дусі і тілі, всюди Божа рівновага.

Але стріла гріхозна вийшла від лукавого. Вони мали щит, вони могли захиститися, але не зробили цього. І ця стріла впилася в Єву й Адама, і вони втратили баланс. Втратили рівновагу.

Втратили тоді, коли почали перший діалог з ворогом: «Чи то правда, що Бог заборонив вам від всякого дерева їсти?». Ви чуєте, як збиває лукавий? Він завжди збиває, бо знає, що як зіб'є – усе, аварія, відрізане крило, зламана нога, катастрофа, смерть.

Він збив людину. При цьому ударі Єва мала силу і могла зберегти баланс, для цього їй потрібно було лише довірити Богові. Але вона не зуміла.

І так гріх людину збиває досі. У пеклі будуть мільйони таких збитих, вибитих з рівноваги і покалічених людей. І ми щасливі, що на землю прийшов Ісус і що Він взяв наш дисбаланс на Себе, взяв всі наші беззаконня, гріхи, нечистоти, наше невір'я, нашу непокірність, тупість, пиху,

РІВНОВАГА

Михайло Панченко
Старший єпископ ЦХВСУ

в мене не виходить, а він нічого не робить, безбожник, і в нього все чудово.

Не міг Асаф того зрозуміти. І каже: «І я роздумував, щоб пізнати, і воно було трудне в очах моїх, аж прийшов я в Божу святиню». Рівновага в людському серці починається з того моменту, коли ми приходимо до Бога, до Божої святині. Аж там відкриваються очі. І ми знаходимо в Писанні багато прикладів, коли до Ісуса приходили невірні, важені люди, а виходили відрегульовані.

усе нечисте, а нам дав Свою одіж чистоти і праведності.

Із моменту гріхопадіння людство постійно кульгало. І Бога ніби знали, і слухатися Його обіцяли. Дуже цікаво читати книги царів. Сів на престолі – і замість того, щоб Богу кланятися, він ідолам кланяється. Господь мусив оце все криве, це розбалансоване рівняти, вживати заходи.

Баланс приходиться тоді, коли людина повертається лицем до Бога. Ось приклад. Ісус Свою місію виконав і доручає тепер працю дванадцятьом. І не лише їм, а й нам із вами: «Ідіть і проповідуйте Євангеліє. Хто увірує й охреститься, спасений буде», буде врівноважений душею, тілом і духом.

І от один із них, апостол Петро, який хотів показати, що він врівноважений учень, заявляє: «Всі відречуться, але не я». Думаю, ця ідея і за деkim із нас ходить. Людина, яка надіється на себе, не може бути врівноваженою.

Господь бачив невірні, важеність учнів, хоч вони мали владу над демонами. Груді повні радощів: «Господи, навіть демони коряться в ім'я Твоє» (Лк. 10:17), ми вже на такій висоті. А Господь їх взяв і підрізав, опустил на землю «Не радуйтеся тому, що вам демони коряться, а радуйтеся, що ваші імена записані на небесах» (Лк. 10:20).

Ісус є взірцем рівноваги, у Ньому все було відбалансовано на людському рівні. Він був тим другим Адамом, про якого пише Павло: «Як в Адамі всі умирають, так в Христі всі оживуть» (1 Кор. 15:22). В Ісусі нема ніяких крайнощів. Були крайнощі в учнів, у віруючих людей, але в Ісусі ніколи їх не було, Він завжди йшов твердо і прямо.

У житті нас часто кидатиме то в один, то в другий бік. І щоб зберегти рівновагу, самого лише бажання мало. Найперше нам треба розуміти, що таке Божа рівновага. Асаф дивився і хитався, він не міг нічого зрозуміти, бо бачив несправедливість. Я стараюся, молюся, щось роблю – і

Згадаймо Захеху. Скалічений, користолюбивий, грошололюбивий чоловік, митник, одним словом, чорне ім'я. Виліз на дерево одним, а зліз іншим. Господь його відрегулював.

Апостол Петро вважав, що в ньому недоліків нема, і ця хибна думка переслідує всіх нас. Але, якщо не враховувати Іуду, Петро зазнав найбільшого краху. Ніхто не клявся і не божився, що не знає Ісуса, а Петро це зробив. Він думав, що сам все зможе. І от наслідок...

Без Бога рівноваги в людському серці не було, нема і не буде. Без Бога завжди буде дисбаланс. Петро це зрозумів, коли Христос підняв його після того падіння.

Дисбаланс був і в самаряни – дуже вже в неї репутація була погана. Вона навіть прийшла по воду в час полуденної спеки, щоб ніхто її не бачив. І раптом незнайомець. І в неї стільки питань: сімейне життя не впорядковане, духовні проблеми не вирішені, де поклонятися Богу, як поклонятися? Словом, суцільний дисбаланс. Вона думає: наберу тихенько води і піду, але Ісус спеціально чекав, що прийде змучена, розбита, скалічена, вражена гріхом душа, яка мучиться в пошуках. І Господь сам розпочав розмову: «Жінко, дай мені води напиться» (Ів. 4:7). Не сказав: «Ти грішниця, блудниця, покайся», як іноді робимо ми. Господь відновив її серце, і якою вона стала. Вона отримала відповідь на свої болючі питання й побігла привести інших.

Отож найперше людину врівноважує зустріч з Богом. І вона відбувається паралельно із зустріччю зі Словом Божим. Почула людина слово – і увірнула. Чому Ісус говорив: «Ідіть і проповідуйте...»? Бо люди покалічені, розбиті. Нас, віруючих людей, чекають великі духовні фронти, велика битва.

Згадаймо послання Ісуса до семи церков: «Я знаю діла твої...» І далі наче все добре, аж раптом починається те, що дає дисбаланс. І: «Я зроблю так і отак, якщо не покаєшся...» Ми можемо в будь-який момент посковзнутися, впасти, бо

ми люди. Це сталося з Асафом, але його підтримав Господь.

Друге, що дає нам духовну рівновагу, – підтримка Бога. «Я завжди з Тобою, бо Ти держиш мене за правицю». Дорогі сестри і брати, без Бога ми не встоїмо.

Один старший пресвітер розповідав, що ще замолоду, коли Господь його спас і хрестив Святим Духом, він отримав велику силу від Бога і думав, що може гори перевертати. І одного разу подумав: «Навіть якби на мене сам сатана вийшов, я би йому роги обламав». Він був так близько до Бога, що нічого не боявся. І знаєте, що Господь зробив? Той брат працював у шахті, і якось, коли опустився глибоко в ствол, перед ним появилася чорна особа, і він зрозумів, що то той, кому він хотів роги зламати. І як та особа вхопила його, то єдине, що брат встиг сказати, – «Ісусе, рятуй».

Господь дав йому зрозуміти, що ми сильні тоді, коли нас тримає Він. «Я не відречуся!». Точно відречешся, бо плоть не може встояти проти спокуси. «Я можу перебороти!». Не перебореш. Тільки з Господом ми здатні щось зробити. Тільки з Ним.

Дуже легко вдаритися в крайності. Є люди, які не їдять, не миють, не голяться, бо хочуть бути ближче до Бога. А інші кажуть: «По благодаті все можна». І не постять, не моляться. Той вліво, а той вправо. У нас все має бути відрегульовано: і постити треба, але відповідно до Біблії.

Біблія каже: «Бог нам дав не духа страху, а духа сили, любові і здорового розуму». Тому у всьому нам потрібен баланс – і в зовнішньому вигляді, і в поведінці, і в стосунках один з одним. «Бо що тільки людина посіє, те саме й пожне» (Гал. 6:7).

Ісус говорить сьогодні усім нам: «Пильнуйте». Має бути баланс. А він можливий тільки в Ісусі Христі. Ісус був великим авторитетом не тому, що Він щось людям давав, а тому, що Він людям служив.

Був момент, коли матір Його учнів підійшла до Нього з проханням, аби її сини сіли один справа, а другий – зліва від Господа. А де Петро сяде? Середина зайнята. Отакі крайності бувають. Але Господь усе чудово відрегулює. І Він дав тим мужам приклад – не як сідати, справа чи зліва, а приклад служіння. Він їм служив. Пастир і Господь помив ноги Своїм учням, щоб вони могли служити людям. Духовна рівновага не в тому, щоб бути над кимсь, а в тому, щоб послужити ближнім, робити їм добро. Якщо ми цього не зрозуміємо, а вся Біблія про це говорить, то нам буде в житті часом дуже важко. Господь допустить удари, лиха, болі і неприємності, щоб відрегулювати наше життя. Давид колись сказав: «Добре мені, що я потерпів».

Бо поки в людини все добре, вона більше думає не про небесне, а про земне, хоча Слово Боже нагадує нам, що земне тимчасове, а небесне вічне. Я знав одну жіночку, яка багато років була віруючою, але дуже дбала про земне. І мене, а я тоді був молодим хлопцем, часто повчала, як жити. Мене ще змалку не дуже хвилювало, як гроші заробляти, серце щеміло за Богом, але я мусив її повчання слухати, бо ж старша людина.

І ось на рівній дорозі та сестра потрапляє в аварію, і їй переламало хребет. Сім років чоловік обходив її, як маленьку дитину. І погляди її радикально змінилися. Коли я відвідував її, вона вже не вчила мене, як гроші заробити і хату поставити, вона говорила лише про Господа. Вона хо-

тіла до Нього, вона ревно молилася, вона славляла Його. Бог відрегулював життя, щоб людину спасти, щоб відірвати від того, що відводить від неба, щоб людина не потрапила в пекло.

Бо ми створені, щоб дивитися в небо, бачити Господа, ми створені для слави Божої, щоб у вічності тішитися в присутності Божій, де панують повна гармонія, порядок і чистота, де у всьому Божа рівновага.

А поки ми на цій землі, ми можемо ковзати, як Асаф, який казав: «Чому ті багачі і безбожники так гарно живуть?». І таке буває. Буває, що поки людина невіруюча, все в неї добре, а як тільки прийшла до церкви, почалися проблеми. Не тому, що Бог хоче, аби ці проблеми були. То можуть бути родові проблеми, ще якісь. Завжди є причина. Але віруючому чоловікові Біблія каже: «Тому, хто любить Бога, усе допомагає на добре». Навіть біда допоможе, тому що мозок стане на місце. Бо то гріх розбалансовує.

Я часто думаю, яке коротке життя на землі, а люди, особливо молоді, Бога відкидають, чіпляються за земне і просто лізуть в пекло. Ніколи не забуду один похорон у Львові – то був похорон на ціле місто. Невіруючі хлопці поїхали в Москву на «заробітки» – крали дуже дорогі машини. В Одесі була спеціально організована така банда, і вони стали її членами. Їм диавол намалював гарну картину: тисячі доларів в кишені, ресторани, дівчата, розкоші, п'янки...

Це задоволення тривало дуже короткий час. Вони вкрали «Мерседес-600» одного з ватажків грузинської банди, якою керувала одна жінка, і вона їх вирахувала. Без суду і слідства їх всіх покосили, лиш один встиг вистрибнути через вікно. І до Львова привезли їх трупи. Куди пішли їхні душі? Ви знаєте, куди. Потрапили на гачок сатани. Пам'ятаймо: послизнутися так легко Тому Асаф і каже: «Та я завжди з Тобою – Ти держиш мене за правицю, Ти Своєю порадою водиш мене і потому до слави Ти візьмеш мене!». Хай Бог нас усіх тримає за руку!

У Божому Слові є поради для твоєї і моєї рівноваги. Тому дуже раджу заучувати Слово Боже напам'ять, воно нам дуже пригодиться.

І славмо Господа за все, щоб Він зробив для нас: усунув гріховний дисбаланс, простив нам гріхи, обмив Своєю кров'ю, взяв нас за руку і веде до небесної слави. Це кінець людини, яка має Божу рівновагу.

А Господь вже дуже близько. Усе навколо свідчить про Його прихід. Стрімке поширення окультизму засвідчує: при дверях стоїть світовий диктатор.

Перед першим приходом Ісуса – Його народженням на землі Іван готував людей: «Той, Хто йде по мені, потужніший за мене: я недостойний понести взуття Йому! Він хреститиме вас Святим Духом і вогнем» (Мт. 3:11).

Антихрист також має своїх посланців, своїх предтеч, які готують розум і серця людей до його приходу. Протистояти цьому можна тільки так, як каже Слово Боже: «Не воїнством і силою, а Духом Моїм», тобто Духом Божим.

Дбаймо, щоб наші серця наповнювалися Словом Божим і Духом Божим. Дух Святий дасть нам чудову рівновагу, дасть силу любити, прощати, терпіти, дасть правильний розум, чутливе серце. Хай у вашому і моєму серцях буде той Божий регулятор, який завжди триматиме нас у Божій рівновазі.

МІН'ЮСТ ПОГОДИВСЯ З ПРОПОЗИЦІЯМИ ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ РАДИ ЦЕРКОВ ЩОДО ЗАКОНОДАВЧИХ ЗМІН

Міністерство юстиції підтримало пропозицію Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій про недоцільність внесення неузгоджених змін до Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації».

Такі домовленості були досягнуті під час другої наради за участі автора законопроекту № 10221 депутата Юрія Мірошниченка, посадових осіб Мін'юсту та Мінкультури, представників ВРЦіРО та ІРС, яка відбулась 19 червня у

приміщенні Верховної Ради, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Мін'юст підтримав також пропозицію ВРЦіРО щодо запровадження принципу «єдиного вікна» при реєстрації релігійних організацій, що дозволяє вирішити проблему їх подвійної реєстрації. Запропоновані поправки до Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців» передбачають обмін даними між органами влади, які реєструють статuti (положення) релігійних організацій, та державними реєстраторами, які вносять відомості про них до Єдиного державного реєстру.

Варто відзначити, що під час обговорення цих пропозицій представник Міністерства культури висловився проти них, посилавчись на неготовність Міністерства та обласних держадміністрацій до взаємодії з державними реєстраторами.

Зі свого боку автор законопроекту Юрій Мірошниченко зауважив, що запропонований ВРЦіРО та підтриманий Мін'юстом варіант поліпшення процедури державної реєстрації релігійних організацій потребує ухвалення. За його словами, держава не може залишити без змін існуючу колізію двох законів з огляду на

зобов'язання України перед Радою Європи.

Нагадаємо, що законопроект № 10221 в редакції, ухваленій у першому читанні, передбачав суттєві зміни до Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації».

Після двох міжвідомчих нарад, проведених за ініціатииви автора проекту, було досягнуто згоди про вилучення з його тексту будь-яких змін до згаданого Закону.

Тепер законопроект готується до другого читання у парламентському комітеті з питань культури і духовності, який визначений головним з його доопрацювання.

НЕ БІЙСЯ!

Ця Божа обітниця стала гаслом Всеукраїнської жіночої конференції братства ХВЄ України, яка проходила з 28 червня по 1 липня на Запоріжжі. Близько 300 сестер з усіх куточків і околиць нашої Батьківщини в Християнському оздоровчому центрі «Азовський маяк» на самому березі Азовського моря на практиці побачили, як це прекрасно – зодягнутися в любов, «що вона – союз досконалості» (Кол. 3:14).

І справді, протягом всіх днів роботи конференції Божа любов просто огортала наші серця. І багато сестричок, говорячи про свої враження від конференції, додавали: «Я була, немов в раю».

Жіночий комітет на чолі з відповідальною за жіноче служіння в Україні Вірою Деркач організував роботу конференції так, щоб делегати мали поживу для духа і душі і відпочинок для тіла.

28 червня, у день урочистого відкриття конференції Віра Іванівна закликала нагадати, що всім нам є за що дякувати Богові. «Хочеться просто впасти перед Його престолом зі словами вдячності. Я ніколи не пожалувала, віддаючи Йому свої болі і хвилювання. Я ніколи не помилилася, довіряючи Йому. Він вірний Своему Слову!».

Вітаючи присутніх з відкриттям конференції, старший пресвітер Запорізького обласного об'єднання церков ХВЄ єпископ Василь Гедаревич наголосив, що всі ми – вибрані, нас вибрав Сам Бог – вибрав не просто так, Він очікує на людей, здатних наповнитися силою Духа Святого, щоб відповісти на виклики часу.

«Сестри дорогі, повірте, що ви – благословенні, у вас живе Ісус Христос, і через вас Він хоче так багато зробити. Дозвольте Йому це. Ми маємо так багато в Христі Ісусі – усе, потрібне для благочестя і святого життя. Треба тільки приготувати своє серце, щоб приносити плід – хто в 30, хто – у 60, а хто – і в стократ». Не зупиняйтеся, пливіть, вже скоро Божий берег».

Щоранку о восьмій годині сестри збиралися на молитовні зібрання. Відповідальні за молитовний напрямок служіння Олена Васильченко з Одеси і Лідія Іванченко з Миколаївської області приготували спеціальну скриньку, куди можна було покласти записку зі своїм проханням. І щоранку до Божого престолу лінули молитви за спасіння рідних

У житті немало причин для страху. Хтось боїться висоти, а хтось – темряви, хтось – втратити роботу, а хтось – збожжити, хтось боїться вмерти, а хтось – жити. І все тільки тому, що ці люди не знають простої істини: якщо будеш боятися Бога, то ніколи нікого й нічого іншого боятися не доведеться, тому що Бог пообіцяв: «... Я вибрав тебе й не відкину тебе – не бійся, з тобою-бо Я» (Іс. 41:9-10).

Фото на згадку

Віра Деркач

Пастор Віктор Степанченко

рішення довіряти Господу, що б там не було.

«Бог тримає всіх нас Своею правицею. Якось я задумалася: чому саме правицею? Одна з відповідей на це запитання: правця – це робоча рука. Вона завжди в дії. Коли ви тримаєте дитину за праву руку, вона ніколи не впаде, тому що це забезпечує опору для всього тіла. Бог тримає нас, тому ми не маємо права боятися. Ісус сидить праворуч Отця теж не випадково. Його «не бійся», звернене до всіх нас, має міцну підвалину. І яке це щастя – бути в руці Божій».

Гаряча молитва за зцілення серцевих ран стала цілющим бальзамом для всіх, хто потребував такої молитви. Бог відкривав сфери життя, які потребують виправлення, пророчим словом підбадьорював змучених і давав силу не просто боротися, а з Іменем Його на устах перемагати.

Представниці усіх регіонів України служили на конференції піснями, віршами, свідченнями. І відповідальна за жіноче служіння в Запорізькій області Валентина Кашковська слушно зауважила: «Я бачу, що Жених водить Свою Наречену по всій Україні. І вся Україна славить Його».

Семинар викладача Київського біблійного інституту Оксани Малішук на тему «Відкинення: шляхи перемоги» для більшості присутніх став справжнім відкриттям. Виявляється, про наявність цього стану свідчать не тільки замкненість, пасивність, мовчазність, він може маскуватися під надмірну активність у

житті і навіть у служінні. А щоб вийти з відкинення, треба передусім визнати його наявність, простити усім, хто нас відкинув, відкрити перед Богом свої переживання і прийняти Його любов.

Практичним виявом Божої любові стали приємна несподіванка: після семінару всі отримали подаруночки – серветнички, на яких написано одне з Божих імен і відповідний вірш із Писання.

Відеоролик про соціальну роботу в церкві ХВЄ м. Коломиї на Івано-Франківщині змусив всіх задуматися над тим, у який час ми живемо і на які виклики нам ще доведеться відповідати. Ганна Попідиха, активна працівниця жіночого служіння в цій церкві, розпочала дуже нелегку працю серед тих, кого планують позбавити батьківських прав. У неблагополучних сім'ях часто народжується багато дітей, і коли батьків позбавляють батьківських прав, вони, фактично, стають «державними» дітьми, і доля їх часто дуже і дуже печальна. Вихованці інтернатів порівняно з такими дітьми просто «щасливці». Єдиний спосіб подбати про їхнє майбутнє – проводити роботу з батьками протягом тих трьох місяців, коли розглядається питання про них і коли ще є можливість повернути дитину в сім'ю.

Перші плоди сестра Ганнуся вже має – церква поповнилася новими спасеними людьми, які вже знають, що діти – це дар від Бога і Його благословення. Але ця праця дуже і дуже нелегка й відповідальна і потребує посиленої молитовної підтримки.

Увечері того ж дня відповідальні за молитовний (Олена Васильченко) і Лідія Іванченко), освітній (Віта Лисюк), соціальний (Ольга Трюхан і Ганна Собко) та інформаційний (Людмила Бендус)

напрямки жіночого служіння в Україні провели для делегатів семінари за своїми темами.

У неділю Бог приготував для конференції особливий подарунок. Ми взяли участь у Вечері Господній, служінні спомину смерті нашого Господа, яке стало можливим завдяки благословенню старшого єпископа ЦХВЄУ Михайла Паночка. Звершила це служіння команда присутніх на конференції братів на чолі з заступником старшого пресвітера обласного об'єднання церков ХВЄ Дніпропетровської області, пастором Криворізької церкви «Вєфіль» Віктором Степанченком.

У проповіді брат Віктор наголосив, що хрест Ісуса Христа – це початок, центр і заключний акорд нашого життя. «Кожен день ми звертаємо свій погляд на Голгофу, споглядаючи на хрест, тому що Ісус – наш Первосвященик, Який прощає і очищає від неправди всілякої. І нині ми маємо унікальну можливість стати причасниками Його Тіла і Крові».

На хресті Він промовив: «Звершилося!» (Ів. 19:30). Що означає це запевнення

чистити, замітати. Якось я не витримала: «Бабусю, у вас семеро внуків, чому лише я це роблю?». Сьогодні моя бабуса вже на небесах, і я так вдячна їй за те, що вона мене брала. Я не лише проходила школу смирення і послуху, після прибирання бабуся дозволяла мені пограти на піаніно в домі молитви, брати до рук мікрофон і уявляти, що я виголошую промову. Це була підготовка до мого теперішнього служіння».

Звернення до сестер диякона церкви з м. Слов'янська Донецької області брата Андрія стало словами потіхи і запевненням: браття розуміють, що помічниця Бог дав їм не просто так – вони покликані служити у дуже відповідальних сферах життя, насамперед у сім'ї, а потім і в церкві – для інших сестер, а також у суспільстві – для всіх нуждених, потребуючих і слабких.

Заключним штрихом конференції стало побажання Віри Деркач нести силу Духа Святого, отриману на конференції, у свої сім'ї і родині. «Ми отримали за ці кілька днів величезні благословення,

Сестрам служить пастор Дмитро Попідиха

Ісуса для нас? По-перше, те, що всі символи і прообрази Старого Заповіту буквально виконалися в Ісусі. Він – жертва і Він – жертвник. Його послух Отцю був досконалий, і Божа справедливість була задоволена сповна. На Голгофі була утверджена перемога над сатаною і всіма силами темряви. Виконались пророчі слова з псалмів Давида. І коли Церква Божа звершає хлібпереломлення, диявол тремтить, тому що це нагадує йому про його поразку. Це служіння знову й знову підтверджує непохитність Нового Заповіту. Цей вигук Христа досягнув сьогодні і нас, ставши реальністю нашого життя. Слава Йому за це!».

Свідчення гості зі США Наташі Черниш заохотило присутніх переглянути свої стосунки з Богом, своє щоденне ходження перед Ним і шукати Його волі для себе – доброї, приємної і досконалої.

«Якщо ви живете для свого задоволення, ви ніколи не пізнаєте, що таке воля Божа, – наголосила сестра Наташа. – Досягати її треба крок за кроком. Щоб сьогодні стояти на цьому місці, мені довелося пройти добру школу підготовки. Коли я була ще дитиною, моя бабуса часто брала мене з собою прибирати в домі молитви. І мені доводилося мити,

величезну дорожницю. А ви знаєте, як треба обходитися з дорожницями речами».

І звичайно ж, знову звучали молитви: за комітет жіночого відділу, який приклав багато зусиль для організації цієї конференції, за сестричок, які відповідають за жіноче служіння в областях, за тих, які відзначали протягом цих днів свої іменини, за всіх делегатів і за все жіноцтво України. А пісня «Он нас сдедал родними», яку на закінчення заспівали всі присутні, на якусь мить дозволила заглянути в те прекрасне майбутнє, коли мільйони спасених зіллються в одному хорі, славлячи незбагненну велич і любов нашого Спасителя.

Бажання наших сердець – бути вірними Богові в усьому і витримати до кінця. І саме такі конференції стають потужним зарядом нового натхнення, поштовхом до пошуків свого місця в Церкві Христовій і свого покликання від Бога. І ми абсолютно впевнені, що наші конференції – не випадковість. Сам Всемогутній Бог, наш Отець, Спаситель і найкращий Друг очікує на такі зустрічі, аби нагадати, що Він вибрав нас, щоб повік-віку бути поруч.

Людмила Бендус.
Фото Людмили Степанченко.

ДІМ, ЯКИЙ ЗБУДУВАВ БОГ

Про що розповідає сьомий розділ Другої книги Самуїла, де у 29 віршах, з яких і складається цей розділ, слово «дім» зустрічається 15 разів. Можна не сумніватися: він — про дім. Про дім, який побудував Бог.

Цей розділ — поворотний пункт, нова точка відліку священної історії. Віднині всі події в Ізраїлі впритул до Голгофи будуть сприйматися лише в контексті цього розділу — у контексті Сіонського Заповіту. На цьому тексті базується псалом 118, що посідає центральне місце в Біблії і що його неодноразово цитували апостоли. З цим розділом співвідносяться пророцтва Ісаї про молодий пагінець із засохлого

пня Єсеевого (Іс. 11:1) і — Єзекіїла про сухі кістки, на яких виростає тіло (Єз. 37). Його ж має на увазі і спілий Вартимей, що кричав: «Сину Давидів, Ісусе, — змилуйся надо мною!» (Мр. 10:47), і натовп, що спочатку змушував Вартимея замовчати, незабаром вже вигукував: «Осанна (євр. — спаси, позбав, помилуй) Сину Давидів!», бо Сіонський Заповіт — це основа, що пов'язує царське право позбавляти і милувати з божественним титулом «Син Давидів».

Але почалося все трохи раніше. Після загибелі царя Саула Давид перестає утімати від переслідувань і нарешті оселився в місті Хевроні, де його, 30-літнього помазанця Божого, помазали царем над одним лише плем'ям Юдиним. Сім з половиною років син Єсеев був правителем автономного царства Юдеї, поки всім Ізраїлем керували спочатку угруповання Авнера, а потім Йонатан, син Саулів. Але після довгих воєнних, політичних і міжособистих протистоянь прийшли всі старійшини Ізраїлю до царя в Хеврон і «помазали Давида царем над Ізраїлем» (2 Сам. 5:3).

Тоді-то пішов цар на Єрусалим проти євусеян, жителів тієї країни, взяв твердиню Сіон і поселився в ній, назвавши її містом Давидовим (2 Сам. 5:6-9).

Сіон — цитадель Єрусалима, твердиня всередині твердині (місто також було укріплене), став резиденцією Давида, помазанця Божого і єдиного царя над всім Божим народом. Відтоді назва «Сіон», подібно до поняття «Кремль» в Москві, означає щось більше, ніж сама твердиня чи той пагорб, на якому вона розташована.

Після цього Давид у два етапи переніс в Єрусалим ковчег заповіту (2 Сам. 6), а Господь дав йому відпочити від усіх ворогів його (2 Сам. 7). Одне лише турбувало помазанця: «Подивися, — я сиджу в кедровому домі, а Божий ковчег знаходиться під завісою!» (2 Сам. 7:2).

Непорядок! Не годиться людині жити краще за Бога, навіть цареві. Але ж не поставив собі намет посеред столиці? І Давид знаходить інший вихід: він побудує дім для Бога, не гірший від царського.

«Усе, що в серці твоєму, іди й зроби, бо

Господь з тобою» (2 Сам. 7:3), — відразу схвалює благочестивий задум царя пророк Натан (хто він такий і звідки взявся — невідомо, бо це найперша згадка про нього в Писанні). З точки зору земної мудрості Натан абсолютно має рацію, так само, як і Іван, коли сказав Ісусові: «Я повинен христитися від Тебе» (Мт. 3:14) чи Петро, заявивши: «Ти, Господи, митимеш ноги мені?» (Ів. 13:6). Але тієї ж ночі було Слово Господнє до Натана: «Іди й скажеш до раба Мого, до Давида: Так сказав Господь: якщо ти думаєш, що оскільки в тебе є дім, а в Мене нема, ти побудуєш Мені дім, то глибоко помиляєшся. Усе якраз навпаки: твоя споруда з кедровим облицюванням — ще не дім. Божий дім — не шатро і навіть не скриня, що стоїть в ньому. Я збудую тобі справжній дім».

«Коли виповняться твої дні і ти ляжеш із своїми батьками, то Я поставлю по тобі насіння твоє, що вийде з утроби твоєї, і зміцню його царство. Він збудує дім для Ймення Мого, а Я зміцню престолу його царства навіки. Я буду йому за Батька, а він буде Мені за сина. Коли він скривить дорогу свою, то Я покараю його людською палицею та поразами людських синів» (2 Сам. 7:13-14).

Ці слова Натан переказав Давидові. Цар відправився в скінію, сів перед Господнім лицем і сказав: «Хто я, Господи Боже, і що мій дім, що Ти привів мене аж сюди?» (18). Благоговійне славослів'я Давида (18-29) показує: він все зрозумів! Цар перетворюється на раба (він сам так називає себе 12 разів), кличучи Бога вже не просто Господом, а великим Господом Саваотом.

Який урок ми можемо взяти з цього тексту?

Перше. Навіть найкращі, найблагос-

честивіші наші мрії можуть опинитися поза Божими планами. Не всяка наша ідея про те, як прославити Бога, збігається з Божими планами на те, як прославитися в нас. Наприклад, апостол Павло зі своїми супутниками думав послужити Господу проповіддю в Азії, але Дух Святий не пустив їх туди. Тоді вони вирішили йти у Віфінію, але Дух і туди не пустив їх. У підсумку апостол опинився в Троаді, на самому краю світу. Перед ним було море, далі йти було нікуди, у крайньому разі — в контексті Павлових уявлень. Але Божий задум виявився іншим — апостолу належало нести світло Доброї Новини в Європу (Дії 16:6-8).

Друге. Божі плани щодо мене значно більші і важливіші за мої плани щодо Бога. У мене є уявлення, як Бог «повинен» діяти в моєму житті. У Бога є задум про те, як я повинен діяти для Його Царства. Маніпуляції в стилі червоноармійця Сухова: «Я на тебе розраховував, Саїде» з Богом не проходять.

Третє. Негативна Божа відповідь на наші молитви не обов'язково свідчить про нашу грішність. Вона свідчить про нашу обмеженість. Наміри Давида не були грішними: він щиро хотів побудувати Богові такий же дім, як у нього самого, навіть краший. Але якщо Бог дає негативну відповідь на цілком правомірне прохання, значить, у нього на нас інші плани.

Ісус тричі просив, щоб жертовна чаша оминула Його. Павло тричі просив Господа звільнити його від колодки в тілі. Йосип, напевне, неодноразово молився, щоб визволитися з неволі. Врешті-решт, негативна Божа відповідь — доказ того, що Бог — Він, і Йому вирішувати.

Четверте. Ми бажаємо досягнень, а Бог вчить нас смиренню. Він хоче, щоб ми

були бідні духом, приймаючи Його милість як дорогий дарунок. Нам часом так важко прийняти милість. Якби Петра попросили омити втомлені ноги Ісуса, хіба апостол не кинувся би це робити? А прийняти таку послугу від Учителя він виявився не готовий. Часто ми, учні Христів, так захоплено несемо «горде ім'я раба», що не дозволяємо іншим послужити нам. Боюся, інколи ми не даємо зробити цього навіть Богу. Благословляйте інших можливістью благословити вас.

П'яте. Будівництво Божого дому — не архітектурний проект, а створення сім'ї. Царство Боже — не в проектах, а в людях. Небесний Отець благодатно Своєю приймає тих, хто приходить до Нього через віру (Еф. 2:8), що Син Божий був первородним між багатьма братами (Рим. 8:29). І почав Він втілювати Свій домобудівний задум задовго до Давида: вірою Авраам пішов у країну, яку мав отримати в спадок, не знаючи, куди йде. Вірою проживав він на землі обіцяній як на чужій і жив в наметах з Ісаком і Яковом, співспадкоємцями тієї ж обітниці; бо він очікував міста, що має підвалини, що Бог його Будівничий та Творець (Євр. 11:8-10).

Шосте. Божий план — поза часом. Він не залежить від «тут і зараз». Бог творить Свій духовний дім, наріжним каменем котрого є Христос, Син Давидів, із живого каміння — нас із вами (1 Петр. 2:4-5). Але хоч Давид і відіграє в Божому домобудівництві не останню роль, йому самому не дано було побачити плодів. У призначений час все звершиться з волі Божої.

Ми ж часто уподібнюємось відомому персонажеві із шведської казки, який, з'ївши персик, закопав кісточку, а потім кожного дня викопував її і дивився, чи вона не виросла. Однією з найбільших проблем грандіозної євангелізаційної компанії, що розгорнулася після розвалу Радянського Союзу, було бажання якомога швидше одержати плоди.

Сьоме. Ми — Божа сім'я, і ми відповідальні за Його володіння. Відомий з притчі цар, відходячи і залишаючи дім свій, дав слугам владу і кожному своє діло, і наказав воротареві не спати. Отже, не спить, бо не знає, коли прийде господар: ввечері, опівночі чи вранці; щоб, прийшовши раптово, не застав вас сплячими. «А що вам Я кажу, те всім Я кажу: Пильнуйте!» (Мр. 13:34-37).

Ми не маємо права розслабитися, ніби ми вже виконали своє призначення. У Бога є плани щодо нас. Кожен повинен поважати нас, «якби служителів Христа і доморядників Божих таємниць, а що ще шукається в доморядниках — щоб кожен був знайдений вірним (1 Кор. 4:1-2).

Ось — список кваліфікаційних вимог до Божих доморядників. Він складається з одного лише пункту: кожен повинен виявитися вірним.

Сергій Головін.

Президент Християнського науково-апогетичного центру.

СВІТЛО ПРОСТОЇ ПРИБИРАЛЬНИЦІ

«Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла та прославляли Отця вашого, що на небі» (Мт. 5:16).

Умісто прийшло літо. Увірвалося несподівано, стрімко, щедро обдаровуючи всіх сонячним світлом. Перехожі підставляли під сонце бліді обличчя, вбираючи тепло, насолоджуючись запахами квітучого бузку. Легкі яскраві сорочки і плаття змінювали тьмянний одяг.

Все навколо здавалося яскравим, радісним і світлим. Але так лише здавалося. Літо не могло змінити ситуацію, що панувала навколо. Люди продовжували жити звичайним життям. А в ньому мало було світла і радості, тому що в їх житті не було Того, Хто Сам є Світлом і Правдою.

Про це роздумував чоловік, що поволив йшов вулицю. Валерій був пастором невеликої молоді церкви «Преображення». Господь благословив їх маленьку громаду,

допомагав приводити людей до Христа. І ось тепер кілька осіб — перші новонавернені в церкві — повинні прийняти хрещення. Вже було вибрано місце на березі ріки — зручний спуск, порослий м'якою молодію травичкою. Тінь від дерев дозволить хору не відчувати спеки палючого сонця, там же зможуть розташуватися і мами з дітьми. До свята залишалося лише два тижні, а одна важлива проблема не була вирішена.

Лише в деяких членів церкви були власні автомобілі, іншим якось необхідно добратися за місто — до місця хрещення. Для молоді це не проблема, вони із задоволенням прогуляються. А ось як бути з літніми людьми і дітьми?

Потрібен автобус. І пастор ішов до директора автопарку, щоб попросити про допомогу. Не дуже багато в церкві грошей, але, можливо, Господь прихилить серце директора до віруючих людей?

У коридорі перед кабінетом сиділи відвідувачі. Пастор сів на вільний стілець і приготувався до довгого очікування. Він молився, бажаючи Господа про мудрість для себе і потрібні слова...

Директор автопарку виявився чоловіком середніх літ з приємним, добрим обличчям і розумними очима. Валерій почав говорити про те, що він пастор євангельської церкви, що в нього є прохання...

— Кажете, ви — пастор? — рішуче перервав мову директор.

— Так, — розгубився молодий чоловік. — І незабаром в нас відбудеться перше хрещення...

Виникла пауза, Валерій почувався дуже незручно, не знаючи, що говорити далі. А директор промовив.

— Знаєте, Валерію, 20 років тому я очолював такий же автопарк в Брянську. У нас працювала молода жінка. Вона прибирала мій кабінет. Так ось — так чисто не прибирала жодна прибиральниця, ні до, ні після неї, — на обличчі директора розцвіла широка, добра усмішка. Пастор розслабився — початок розмови виявився непоганим.

— Вона була особливою — м'яка, спокійна. Наче якесь світло виходило від неї. Щороку в моєму холодильнику появлялася баночка з першими полуницями. Я намагався

заплатити, але жінка казала, що її Бог заповідав ділитися першими плодами. І я приймав цей подарунок. Я міг дозволити собі купити будь-які ягоди, але смачнішої полуниці я не пробував. У ті роки переслідували віруючих, а моя підлегла, як і ви, була християнкою. Якось я дізнався, що віруюча молодь з різних міст влаштовує спілкування в лісі. Я повинен був надати транспорт для дружинників і великого загону міліції. Я не міг не попередити прибиральницю, — він замовк, наче підшукував потрібні слова. — І мене вразила її відповідь: «Ми християни, віримо, що колись Христос прийде за Своєю церквою. Ми ждемо цієї події і живемо з думкою про зустріч з Ним. Як я можу не піти туди, де будуть мої брати і сестри? А раптом Господь саме тоді прийде за Своєю церквою?». І вона пішла на це зібрання. Багатьох того дня заарештували. Мені повідомили про те, що моя працівниця — сектантка, вимагали її звільнити. Але я не послухався і ніколи не жалів про це.

Директор замовк. Мовчав і пастор. Він був вдячний Богові, вдячний тій сестрі, яка своїм життям проповідувала Христа, вдячний директору, що зберігав добру пам'ять про свою прибиральницю.

— То що ви хотіли? — першим порушив тишу начальник. — Вам потрібен автобус? Буде хрещення?

Пастор кивнув головою. Директор написав кілька слів. «Покажете цю записку, і вам безплатно дадуть автобус».

Хрещення пройшло чудово. На святі змогли побувати всі члени церкви. Але минув рік, і знову група новонавернених готувалася укласти заповіт з Богом.

За кілька тижнів до хрещення пастор знову відправився на зустріч з директором автопарку. У коридорі, як і раніше, сиділи люди, і Валерій також присів на крісло. Стрімкою ходою зайшов директор. Усі заворушилися, зашелестіли папірцями, бажаючи привернути його увагу. Директор пройшов, вітаючись зі всіма, потім затримав погляд на Валерію.

— Ви — пастор церкви?

Валерій схвильовано кивнув. Директор вказав рукою на двері:

— Зайдіть.

... Цього року всі члени церкви «Преображення» знову змогли побувати на хрещенні. А пастор не міг не розповісти про сестру, життя якої навіть через роки було благословенням для інших.

Ще не раз автобус, наданий директором автопарку, відвозив віруючих на хрещення. А директор став мером міста. Мером, котрий відомий своїм добрим ставленням до християн...

Наталія Тарасова.

ЯКЩО ТВОЄ ПОКЛИКАННЯ – МІСІОНЕРСТВО

80 місіонерів з різних кутчків України знову зустрілися на черговій річній місіонерській конференції, яка відбулася 8-9 червня в місії «Добрий Самарянин» (м. Рівне).

Цього року характер заходу, як і його масштабність, істотно змінилися: замість євангелізації організували традиційну робочу зустріч. «Ми вирішили провести конференцію робочого характеру, – пояснює директор місії Ростислав Боришкевич. – Минулими роками проводили великі конференції, запрошували гостей і закликали до місіонерства. Нині ж хочемо, як кажуть, у вузькому колі поговорити про внутрішні питання організації, фінансування, ефективність методів і видів служіння, підкріпитися свідченнями старших служителів із багаторічним досвідом служіння, аби це послужило на благо тих, хто вже працює і планує працювати далі».

Зазвичай у рядах місіонерів місії «Добрий Самарянин» бачимо здебільшого молодь, хоча є і сімейні пари старшого віку. Для більшості дівчат і хлопців місіонерство – це не просто служіння, це, у першу чергу, самовиховання, процес духовного очищення і самовдосконалення у ході благовісту іншим.

Анатолій Бондарчук з Полтавщини зізнається, що під час навчання в місіонерській школі дуже переживав, що його відправлять додому, бо хлопець не зовсім успішно справлявся з навчанням. Після кожного уроку він забігав до кімнати і молився, прохаючи, щоб Бог дав йому шанс. Нині це людина, яку Бог підняв і допоміг

подолати свої слабкі сторони. «Не надійтеся, що після вашої проповіді усі будуть каятися, – каже Анатолій, звертаючись до місіонерів. – Спочатку Бог буде працювати над вами, удосконалювати і очищати вас, а тоді через вас працюватиме над іншими».

Чи не в кожному свідченні місіонерів звучала думка про те, що саме в тяжких умовах формується справжній благодійний характер. В умовах безгрошів'я вчишся коритися і надіятися не на власні сили, а на Бога, в умовах переслідування – вчишся молитися і пророкувати кроки вперед, в умовах, коли в тебе зникає все, що для тебе було таким цінним, ти починаєш розуміти, який ти насправді, які твої мотиви.

Ярославу Рабовлюку довелося пройти багато. Він – батьком восьми дітей, один з яких тяжкохворий, але це не зупиняє його у місіонерстві. «Навчіться радіти з того, що ви маєте, – каже він. – Є хліб і сало – слава Богу за те, немає – слава Богу і за це!». У селі Новики, де він працює, складна духовна ситуація – багато чоловіків спиваються і виносять з дому харчі або ж продають те, що заробила жінка, в обмін на спиртне. Проводили євангелізацію – покалися багато людей, однак на зібрання приходять лише деякі. Але і це не зупиняє Ярослава. «Я знаю, що сила місіонерства не в словах, а в ділах, а їх треба показати, – каже він. – Якщо ви любите людей навколо, це обов'язково

помітять і звернуть увагу на вашу проповідь. Коли я бачу чужу біду, коли бачу голодних дітей та нестачу харчів у сусідів, де батько все пропив, – несучи з того, що в мене є. Здивуванню людей, які знають наше матеріальне становище, немає меж. Це робить любов, Божа любов».

Необжиті і далекі від центральних міст села – це території, де вкрай потрібні сильні духом та ініціативні християни, які не сидітимуть склавши руки, а діятимуть, аби підняти як духовний, так і соціально-економічний рівень села.

Вже минуло п'ять років, як Віталій Бричка з дружиною продали будинок на Рівненщині і вирушили місіонерами в село

Вороньки на Полтавщині. До їхнього приїзду у селі був лише один віруючий – інвалід, який покався через християнські радіопередачі. Нині в новоствореній церкві троє чоловік. Йде співпраця із сусідніми селами, зокрема селом Білоусівкою, в якому теж працюють троє молодих місіонерів і де нині активно до церкви навертається молодь.

Непередбачуваність поворотів долі стала вже звичною для Віктора Гавули, пастора церкви та відповідального за філію місії «Добрий Самарянин» у м. Прилуках на Чернігівщині. Разом з дружиною його свого часу відізнали на Чернігівщину, як казали, лише на рік, але вже минуло 10 років, як він там плідно працює. Нині там

церква, в якій більше 50 членів. При церкві діє місія, де також відкриті місіонерські школи. «Бог – не людина, Він зробить усе, що запланував», – переконує Віктор Гавула місіонерів-початківців.

Серед запрошених спікерів на конференції побували директор міжнародної місії Good Samaritan Петро Радчук, місіонерське подружжя з Індії. Тематичний семінар під назвою «Моє служіння» зачитав відповідальний за відділ благовісту на Волині Ігор Скоць. Під час показу відеоролика про служіння дітям-сиротам в Індії місіонери розповіли про всі тонкощі праці з дітьми та особливості служіння у тій країні. Петро Радчук у проповіді «Відбудова Єрусалимського храму» закликав молодих місіонерів бути мужніми. «Не зважайте на перешкоди і залякування від противників. Можливо,

й це доведеться пройти, як проходили подібне євреї від негідного Саналлата, не зважайте на насмішки таких людей – усе це зброя, якою ворог хоче збити з дороги і злом зупинити всяку добру справу».

Олег Гайдаров як відповідальний за місіонерське служіння нагадав місіонерам, що це служіння проводиться винятково за покликанням. «Якщо ти покликаний бути місіонером, ти залишишся вірним до кінця. Навіть якщо ти і покинеш служіння, ти завжди відчуватимеш якусь нестачу і неповноту аж до тих пір, поки знову не повернешся до свого покликання».

Ірина Наумець.
<http://gsmrivne.org/>

ДЯКУЮ ЗА ВСІ МИЛОСТІ

Я народилася в 1934 р. у Росії, вийшла заміж у 20-річному віці. Потім ми переїхали в Україну, за шість років побудували хату і зажили, як усі люди. У 1991 р. я поїхала в гості до рідної сестри в Семипалатинськ. А вона була віруючою. Я з нею разом ходила в церкву, слухала проповіді Слова Божого і не змогла бути байдужою – покалася, і мене через десять днів хрестили. Через місяць радісна поверталася додому, їхала три доби до Москви. І таке бажання було всім розповідати про Ісуса Христа, що я повісила табличку в коридорі вагону: «Хто хоче одержати духовну літературу, звертайтеся в таке-то купе». Я була здивована, як багато людей приходили, бо тоді в людей була велика духовна спрага. Мені задавали різні запитання, і що дивно, хоч я мало тоді знала Біблію, Бог давав мені мудрості відповідати на всі запитання, а їх було немало.

Приїхавши додому, я відразу поділилася своєю радістю з чоловіком. Він у першій вечір нічого не сказав, але потім його нацькували злі люди, що, мовляв, я віру змінила, і він став мене переслідувати. Та так, що в морозну зиму закривав двері, і мені доводилося ночувати в холодній літній кухні. Щонеоділі я піднімалася ще вдосвіта, щоб устигнути попоратися по господарству, зварити обід і на десяту годину бути в церкві. В одну таку неділю я вже зібралася їхати до церкви, як чоловік мені сказав, що сьогодні я нікуди не поїду. Він демонстративно узяв великий ніж і пішов гострити в гараж. Я вже збиралася виходити, як він став з ножем і сказав: «Останній раз запитую: їдеш чи ні?». Я молилася, і Бог дав мені спокій, я не боялася і сказала: «Я ніколи не зйду з цієї дороги, на яку мене поставив Господь!». І пішла, він кинувся услід за мною з ножем, викикуючи погрози, але так і не зачепив мене.

Я тоді їздила до церкви в сусіднє містечко Лохвицю. Не завжди легко

вдавалося туди добратися, але Бог допомагав. У церкві я молилася за чоловіка, щоб Господь пом'якшив його серце. Їхала додому і просила Бога мене захистити. Я в усьому слухалася чоловіка, намагалася бути доброю дружиною, гарною господинею, але не могла відмовитися від Бога.

Чоловіка вдома я застала на диво тверезим, він мені навіть нічим не дорікнув, і так аж до самої смерті він жодного разу більше не дорікав мені, що я ходжу в церкву молитися. Потім сусідці він якось зізнався, що даремно лаяв дружину: «Адже вона кращою стала, ніж була, нехай ходить собі...»

Прийшов з армії молодший син, а через кілька місяців знезацька помер чоловік. Будучи п'яним, він захлинувся. На жаль, син також не відставав від батька. Приходив додому пізно і заставляв мене на колінах, запитував, чому я не сплю. «Я молюся за тебе і чекаю, що ти покаєшся і перестанеш вести таке життя».

І от на Новий рік він ледь живий прийшов додому, сів на ґанку і сказав, що вмирає, бо отруївся горілкою. Я дала йому марганцю, він випив, але як не намагався, не міг очистити шлунок. Йому стало настільки погано, що він звернувся до Бога про допомогу, обіцяючи, що коли Бог допоможе, він уже ніколи не буде пити горілку. І за якийсь час йому стало легше.

Після цього він дійсно ніколи не брав цієї отрути в рот. А коли до нас у село приїхав співочий християнський гурт «Авен-Езер», він прийшов на служіння і покався. Згодом оженився з дівчиною з Рівненщини, Танею. Нині в них вже троє діточок. Я молюся за них і по силі можливостей в усьому допомагаю.

З усіх його колишніх друзів у селі ніхто більше не покавсяся. Коли він став віруючим, вони сміялися, але тепер я дивлюся на них, і мені їх дуже шкода: більшість ведуть нікчемне життя: поспивалися, порозводилися з жінками. А мого сина обрали пастором церкви в Чорнухах. Він служить Богові, і я разом з ним дякую Господу за всі милості, що Він нам виявив.

Валентина Андрущенко.
с. Ковалі, Чорнухинський р-н, Полтавщина

ГУМАНІЗМ — ПРОВІСНИК АНТИХРИСТА

«Бо ми не маємо боротьби проти крові та тіла, але проти початків, проти влади, проти світоправителів цієї темряви, проти піднебесних духів злоби» (Еф. 6:12).

Як послідовники Ісуса Христа, ми втягнені в конфлікт, який заторує і небеса, і землю. Сили, які протистоять нам, — це «піднебесні духи злоби», злі духовні сили в невидимому царстві, які протистоять всій істинній праведності і намагаються запровадити сатанинське правління в усьому світі.

Наша відповідальність в цьому конфлікті унікальна, тому що Христос нам дав духовне розуміння і зброю, яка може принести перемогу. Уряди і армії цього світу, діючи виключно на природному рівні, не мають ніякого розуміння цього конфлікту і ніякої сили для того, щоб протистояти сатанинським силам в піднебесі. Навпаки, самі не усвідомлюючи того, вони є об'єктами маніпуляції і контролю з боку цих сил.

Одна неодмінна вимога для перемоги — це розпізнання природи сил, що діють в різних ситуаціях. Часто люди думають про гуманізм як про відносно невинну річ. Але ось яке визначення цього поняття дає словник: «Гуманізм — це заперечення будь-якої сили чи моральної цінності, котра вища за людську; відкинення релігії на користь вірування в розвиток людства власними силами».

Отже, гуманізм не є духовно нейтральним. Навпаки, це навісмісне заперечення і відкинення Божої сили і влади. Це антихристиянська релігія.

Згадаймо, що Біблія розповідає про сон Навуходоносора. Йому приснився бовван, в котрому були золота голова, груди і руки із срібла, нутро і стегна з міді, ноги із заліза, а частинно з глини. Даниїл розтлумачив цей сон як провіщення про чотири поганські імперії, котрі будуть спадкоємницями одна одній. Голова — це був Вавилон; груди і руки — Мідоперсія; живіт і стегна — Греція; ноги — Рим (Дан. 2:31-40).

Один ключовий фактор особливо вражає: відтворювальні органи містилися в ділянці, що ототожнювала Грецію. Греція

— значно більше, ніж інші імперії — через свою філософію відтворила себе в наступних культурах.

Двоє з ранніх грецьких філософів, про котрих маємо згадки, — це Геракліт (близько 460 р. до н. е.) і Протагор. Лише три з їх висловлювань збереглися: «Усе тече, все змінюється», «Не можна ввійти в одну ріку двічі» і: «Людина є мірилом усіх речей». І дивно, однак саме ці три висловлювання підсумовують сутність гуманізму. Вони стверджують, що все відносне; немає моральних чи законних абсолютів; і людина є найвищим авторитетом у всесвіті.

Греки піднесли людський розум в ранг божества. Уявлення Аристотеля про Бога включало в себе досконалий розум, що пізнає себе, тому що ніщо менше не гідне пізнання. З цього розвинулася ціла філософія раціоналізму.

Другим основним елементом грецької культури був її наголос на спортивних змаганнях. Їх Олімпійські ігри — це ніщо інше, як поклоніння спортивній доблесті, і це повернулося в наш час. Найпопулярніші телевізійні програми сьогодні — це великі міжнародні спортивні змагання.

Греки також мали тенденцію до применшення значення шлюбних стосунків між чоловіком і жінкою і дивилися на гомосексуальні відносини між двома чоловіками як на «інтелектуальне наповнення». В їх скульптурі ідеалізоване чоловіче тіло було зазвичай представлене оголеним, тоді як жінки прикривалися надободою одягу.

Так звані «боги» Греції представляли всі моральні відхилення людства: похоть, аморальність, заздрість, мстивість і облення, повну відсутність морального кодексу. Це спонукало людину бути своїм власним богом і встановлювати свій власний моральний закон.

У 1992 році дух гуманізму почав новий великий наступ на США та Ізраїль. Майже одночасно хмара глибокої духовної темряви опустилася на ці нації. На ґрунті гуманізму тут відверто і навмисно відкидають Божі праведні закони і заповіді, які Він уклав з людиною, — спочатку через Мойсея, а потім через Ісуса Христа. Це яскраво доводить, що доведений до кульмінації гуманізм буде вірити в що завгодно, окрім істини, і буде сприймати що завгодно, окрім праведності.

Це звеличення людини є силою, яка в підсумку дозволить піднятися антихристу, чие ім'я — число людське (Об. 13:18), «людині гріха, сину погибелі, що противиться та несеться над усе, зване Богом чи святощами, так що в Божому храмі він сяде, як Бог, і за Бога себе видаватиме» (2 Сол. 2:3-4).

Писання відкриває, що він візьме владу над всіма, то не прийняв істини любові. З цієї причини Бог пошле їм сильну оману, так що вони повірять брехні, якою сатана спокусив наших прабатьків: «... Станете ви, немов Боги...» Це піднесення людини на місце Бога кинє світ у «велику скорботу» — період світової агонії, такий жакливий, що перевищить знищення 1939-1945 рр.

Та все ж Бог має великі цілі і для Ізраїля, і для Церкви. Жива милість будуть передувати жива суду. Божі приготування до цього відкриваються в Книзі пророка Захарії: «... І збуджу твоїх синів, Сіоне, на синів твоїх, Яване» (Зах. 9:13). В оригіналі слово «Яване» перекладається, як Греція. Сини Греції — це ті, хто приймає облення гуманізму. Сини Сіону — ті, хто стоїть на незмінному Слові Божому, приймаючи його обітницю і заповіді. Вони будуть взяті із земного Ізраїлю і Церкви. Про них сказано: «Вони перемогли його (сатану) кров'ю Агнца і словом свідчення свого». Це будуть люди з одним головним пріоритетом: виконувати волю Божу для них буде важливіше, ніж триматися за своє власне життя.

Запитаймо себе: чи готовий я зайняти своє місце як один із синів Сіону? Ми можемо черпати відвагу з прикладу Аси, царя юдейського. Стоячи лицем у лице з численним ворожим військом, він молився, і його молитва відчаю перетворила неминучу поразку на повну перемогу.

Для нас його молитва залишається чудовим взірцем у протистоянні із самозвеличеними силами гуманізму.

«Господи, нема кому, крім Тебе, допомогти численному або безсилу. Допоможи нам, Господи, Боже наш, бо ми на Тебе опираємося, і в ім'я Твоє ми прийшли на цю безліч, Господи, Ти Бог наш, нехай людина не має сили проти Тебе!» (2 Хр. 14:10). Стиймо разом у молитві.

Д. П.

ЯК ТРИГОДИННЕ СТРАЖДАННЯ НА ХРЕСТІ МОЖЕ СПАСТИ ЛЮДЕЙ ВІД ПЕКЛА

Якщо наші гріхи караються вічним відділенням від Бога, чому тоді Ісус переніс тільки короточасне відділення? Це хороше запитання, і на нього є дуже чітка відповідь.

Інше можливе запитання: як одна людина може страждати, коли це повинні були робити мільйони? Як страждання одного

стало стражданням мільйонів? Математика не працює! Як може страждання на хресті протягом трьох годин відповідати ціні позбавлення людей від вічності в пеклі?

Відповіді на ці запитання базуються на тому, що міра страждання, приниження, ганьби і втрат, яких зазнав Ісус, визначається не тільки часом і не просто не-

ймовірним болем від цвяхів, що розривають нерви у зап'ясті.

Вона визначається різницею між славом, котру Ісус мав з Отцем на небесах, і ганьбою, яку Він переніс, оголений, висячи, як Син Божий, на хресті. Ця величезна віддаль показує масштаб страждань, які необхідно стерпіти, щоб по-

крити вічність в пеклі і гріх мільйонів людей.

Ми повинні визнати величезну зневагу Бога не просто від того, як багато гріхів ми вчинили чи які вони погані, а порівняно з тим, Який Він великий. Отже, наші гріхи безмежно великі і заслуговують на вічне покарання.

Христос, будучи безкінечною Особис-

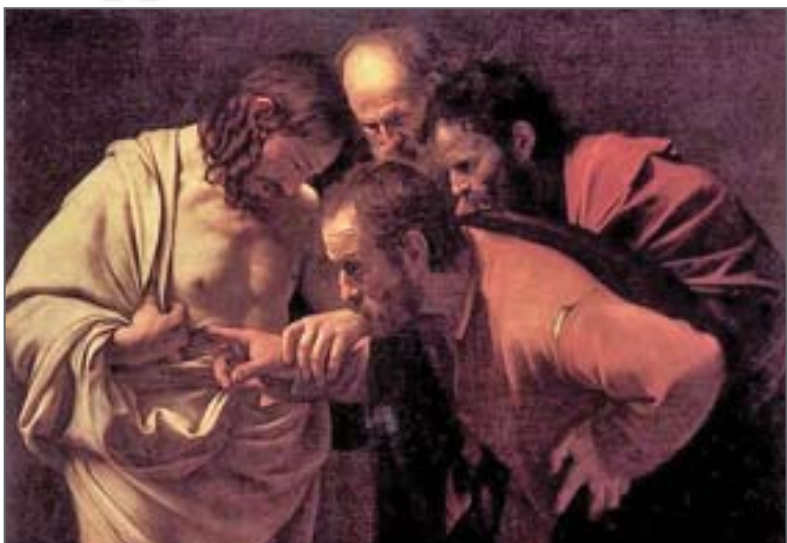
тістю, так принизився, що навіть крапля страждання і приниження була такою величезною краплею, що її вистачило для того, щоб покрити гріхи мільйонів і всю вічність, яку ми мали би провести в пеклі.

Ісус — великий Спаситель.

Джон ПАЙПЕР.

Ведучий рубрики Christian Post.

НАДЗВИЧАЙНІ ШРАМИ

Він чув погolos. Насправді Хома почув про це від інших учнів, які бачили живого Вчителя. Принаймні це те, що вони сказали. «Коли я побачу його руки і владу свої пальці в сліди від цвяхів, коли я владу свою руку в рану на його боці від того римського списа, тоді я повірю, що Він воскрес», — сказав Хома.

Хома не потребував чуда або якогось надзвичайного знака чи дива. Він лише хотів побачити шрами на Ісусовому тілі — символи Його страждань. Хоча Ісус подолав смерть і жив у прославленому тілі, у Нього досі були шрами — сполин про ціну, яку Він заплатив.

Через вісім днів Ісус з'явився знову. Як безглуздо повинен був почуватися Хома, коли зустрівся віч-на-віч з Учителем. Якими абсурдними здавалися його слова, коли інші учні нагадали йому про них. Проте Ісус не надто гостро дорікав за це Хомі. Поглянувши йому у вічі, Спаситель показав свою руку, запрошуючи торкнутися шрамів і повірити.

Після воскресіння Христа Його шрами залишилися як нагадування про досі страждання тіло, адже хоча Ісус переміг

смерть, Його земне тіло страждає далі. І Він може ототожнити Себе з тими людьми по всьому світі, у яких залишилися шрами — знаки віри в Христа.

Шрами — наші вчителі; вони яскраво нагадують нам про болісні уроки. Часто на них важко дивитися, і мало хто хоче, щоб їх помічали інші. На багатьох християнських зібраннях мало говориться про рубці від переслідувань у Церкві. Ця тема викликає острах. Це таїнство. Однак його мета — навчати нас.

Переслідування відіграє важливу роль у чудовому Божому задумі для всього світу: завдяки йому ми можемо чути Євангеліє і відзиватися на нього. Ісус не приховував своїх шрамів. Фактично, щоб навчити Хому, Він заохочував його торкнутися до них. Христові шрами — це наші вчителі. Вони нагадують нам про ціну спасіння. Ми не повинні легковажити тим, що пережила переслідувана Церква, а далі вчитися у неї.

«Ти пішов услід за мною наукою, поступованням, замислом, вірою, витривалістю, любов'ю, терпеливістю, переслідуваннями та стражданнями, що спіткали були мене... Такі переслідування переніс я, та Господь від усіх мене визволив» (2 Тим. 3:10-11).

Коли вона наближалася до вівтаря під чудові звуки церковного співу, перед її зором постала незвичайна картина: наречений стояв поруч з батьком, а знаменитий лікар обрізав останній бинт пов'язки. Молодий чоловік зробив поривчастий рух вперед з невпевненістю людини, яка щойно прокинулася. Блідо-рожевий промінь сонця, що падав з вікна, освітив його обличчя, але він ніби не помічав його.

Невже він бачить? Так. Взявши себе в руки, він пішов назустріч нареченій з виразом радості. Їх очі зустрілися, і здавалося, його погляд ніколи не відірветься від неї.

«Нарешті!» — вигукнула вона. «Нарешті!» — повторив він, тихо схиливши голову. Розігралась драма надзвичайної сили і виняткової радості.

Ця розповідь — лише блідий натяк на те, що відбудеться на небесах, коли християнин, закінчивши свою мандрівку в цьому світі печалі і випробувань, зустріне лице з своїм Спасителем у вічності.

ТЕЛЕФОН
ДОВІРИ

Дорогі друзі! Якщо ви опинилися в ситуації, з якої не бачите виходу, якщо потребуєте допомоги, підтримки, поради, потіхи або просто доброго слова — телефонуйте: +38 (066) 0000-462, +38 (093) 0000-462

№ 7 (94)
ЛИПЕНЬ 2012 р.

Виходить щомісяця

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ,

вул. Мочульського, 1;

тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21

E-mail: dobry.samar@gmail.com

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726

Київська богословська семінарія «Благодать та істина»

оголошує набір студентів
на 2012/2013 навчальний рік

Стаціонарні програми:

БАКАЛАВР БОГОСЛОВ'Я

Програма розрахована на 3 роки навчання. Найбільша увага приділяється вивченню систематичного богослов'я, історії Церкви, гомілетики, англійської, грецької і давньо-єврейської мов, а також реалізації набутих знань в богослужіннях, молитовних і євангелізаційних зібраннях, в індивідуальних євангелізаціях.

На навчання приймаються члени євангельських церков, які мають повну середню освіту (11 класів).

МАГІСТР БОГОСЛОВ'Я

Програма розрахована на 2 роки навчання. Обов'язковою умовою для вступу на цю програму є наявність богословської освіти (не нижче рівня «бакалавр») або вищої світської освіти. Перевага надається тим, хто має досвід практичного служіння і бажає пов'язати своє життя з християнською освітою або поглибити свої знання для більш ефективного служіння в церкві.

ВЧИТЕЛЬ-МІСІОНЕР

Студенти навчаються в Семінарії за програмою «бакалавр богослов'я» і паралельно здобувають педагогічну освіту в Національному університеті «Острозька академія» або в інших університетах України на очно-заочній формі навчання (три сесії за рік).

Для студентів, які зобов'язуються працювати не менше трьох років вчителями, передбачена спонсорська підтримка в розмірі 50 % оплати за навчання для тих, хто навчається на контрактній основі.

Очно-заочні програми

БАКАЛАВР СЛУЖІННЯ;

Спеціалізація — душеопікування

Програма розрахована на 3 роки навчання (кожного року по 6-п'ятиденних сесій). Серед предметів спеціалізації викладаються наступні: «Консультування», «Праця з алко- і

наркозалежними», «Праця в місцях позбавлення волі», «Праця з дітьми, позбавленими батьківської опіки» тощо.

МАГІСТР СЛУЖІННЯ;

Спеціалізація — душеопікування

Програма розрахована на 2 роки навчання (всього 12 п'ятиденних сесій). Умови вступу такі ж, як і на програму «магістр богослов'я».

Студенти, які навчаються за програмами «бакалавр служіння» і «магістр служіння», забезпечуються гуртожитком і триразовим харчуванням на час сесій, а також вносять добровільні пожертвування за кожну сесію в розмірі 150 грн.

ЛІКАР-МІСІОНЕР

Програма складається з двох частин:

1. Очно-заочна програма «Християнський служитель» (спеціалізація «місіонер»).

Розрахована на 3 роки і складається з 2 п'ятиденних сесій і 50 субот (по 7 годин занять). Ця програма реалізується на базі нашої Семінарії безкоштовно.

2 Стаціонарна програма «молодий лікар».

Розрахована на 3 роки.

Реалізується на базі Київського медичного коледжу імені П. І. Гаврося. Для вступу до медичного коледжу необхідно мати повну середню освіту (11 класів) і сертифікати незалежного тестування з біології та української мови не нижче 124 балів. Після закінчення навчання в коледжі випускники отримують диплом молодшого лікаря державного зразка.

Для студентів, які зобов'язуються пропрацювати не менше 3 років фельдшерами, передбачається спонсорська підтримка в розмірі 50 % оплати за навчання в коледжі і проживання в гуртожитку для тих, хто навчається на контрактній основі.

За більш детальною інформацією телефонуйте:

(044) 411-15-88, 467 89-11, моб. 063 124 10 92

skype: gt-seminary, e-mail: seminary@tut.ua

або на сайті семінарії www.gtseminary.kiev.ua

Львівська богословська семінарія запрошує на навчання

- Музичний служитель у євангельській церкві (2 роки, очно-заочно)
- Бакалавр богослов'я (3 роки, стаціонар)
- Бакалавр дитячого служіння (3 роки, стаціонар)
- Бакалавр пасторського служіння (4 роки, очно-заочно)
- Бакалавр християнського служіння (4 роки, очно-заочно)
- Магістр богослов'я (3 роки, очно-заочно)

Державна заочно-дистанційна освіта на базі
Київського НПУ ім. М.П. Драгоманова:

- економічна теорія (4 роки)
- вчитель початкових класів (4 роки)

ЗА ДЕТАЛЬНІШОЮ
ІНФОРМАЦІЄЮ
ЗВЕРТАЙТЕСЯ:

тел.: (032) 221-62-25;

(097) 754-00-13 (Наталя);

(097) 933-68-16 (Михайло);

веб-сайт: www.lts.lviv.ua

«Найкращі моменти життя пов'язані з сім'єю. Найважливіші віхи служіння пов'язані з Львівською Богословською Семінарією». Ростислав Мурах, голова церков ХВЕ Хмельницької обл.

«ЛБС — це частина мого життя, саме звідси я почав своє служіння в церкві і викладанні, тут я відкрив свої дари».

Василь Попудник, викладач, адміністратор відділу освіти ЦХВЕУ